

5. Алабушев А.В., Анипенко А.В., Анипенко А.В. Научное обеспечение продуктивности, устойчивости и рентабельности зерновой отрасли России. Вестник Орловского государственного аграрного университета. 2008. Т. 10. № 1. С. 2-10.

6. Статистичний збірник "Сільське господарство України" за 2019 рік. – Державна служба статистики України. м.Київ, 2019 URL: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2006/sg/sg_rik/sg_u/zp_u.html (дата 21.09.2020)

*Карнаушенко А.С. – к.е.н., ст. викладач
Херсонський державний аграрно-економічний університет, м. Херсон*

СВІТОВІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ МОЛОДІЖНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

У країнах, що розвиваються та країнах з перехідною економікою налічується приблизно 223 мільйони безробітних або частково зайнятих молодих людей у віці від 15 до 24 років [1]. Однак ринок праці в даних країнах пропонує обмежену кількість вакансій. За даними Міжнародної організації праці (далі МОП), в країнах з низьким та середнім рівнем доходів від 22% до 35% припадає на перспективну роботу від загальної кількості створених вакансій. Крім того, зростання кількості економічно-активного населення відбувається швидше ніж створення нових робочих місць, в зв'язку з цим підростаюче покоління не забезпечене роботою.

Наприклад, за даними African Development Bank Group, в Африці щорічно створюється понад 3 млн нових робочих місць, але даної кількості не вистачає, так як щорічно від 10 до 12 млн молодих людей починають шукати свою першу роботу [2]. Як наслідок, розвиток підприємництва стає ключовим елементом економічної та соціальної політики країн, що розвиваються та країн з перехідною

економікою для розширення можливостей працевлаштування молоді. Соціальний дискурс виділяє два перспективні напрями, за допомогою яких підприємництво може вирішити проблему зайнятості молоді:

1. Саморозвиток особистості: підприємництво як двигун економічного росту та елемент створення нових робочих місць - це підприємці різного віку, які створюють і розвивають власну справу та які в майбутньому створюють робочі місця для молоді;

2. Пошук засобів для існування: підприємництво для молоді виступає як засіб для існування та забезпечення самого себе роботою, а також створення нових робочих місць для працівників.

Згідно даних Статистичного бюро ЄС у Європейському Союзі частка новостворених підприємств у 2019 р. становила 9,3% від загальної кількості економічно активних підприємств. Даний показник залишився незмінним в порівнянні з 2016 роком (9,3%), але дещо вищий, ніж показник, який зафіксували у 2012 році (9,0%) [3].

Новоствореними підприємствами створенно 2,4% нових робочих місць від загальної зайнятості та варіюється від 5,2% у Португалії до 1,2% у Німеччині та Нідерландах. Найвищі дані зафіксовано у Литві (19,7%), Португалії (15,8%), Словаччині (13,7%), Угорщині (12,9%) та Латвії (12,4%). Найнижчі - у Греції (4,5%), Бельгії (6,4%), Швеції (6,6%), Німеччині та Австрії (по 6,8% в обох країнах) [4].

Коефіцієнт новостворених підприємств найбільший зафіксовано у Фінляндії, найменший - Мальта. Порівнюючи 2017 р. з 2016 р, встановлено, що найбільше збільшення коефіцієнту новостворених підприємств було зареєстровано у Фінляндії (2,9 в.п.), Словаччині (2,7 в.п.), Угорщині (2,1 в.п.), Естонії (1,2 в.п.) та Литві (0,9 в.п.), а найбільше зниження даного показника зафіксовано - Мальта (-6,1 в.п.), Латвія (-3,8 в.п.), Іспанія (-0,9 в.п.), Болгарія (- 0,5 в.п.), Італія (- 0,5 в.п.), Австрія (-0,4 в.п.) та Швеції (-0,4 в.п.) [5].

Розподіл економічно активних підприємств в залежності від розміру в ЄС-28 наведено в табл.1.

Таблиця 1

Процентний розподіл підприємств в залежності від розміру підприємств в Європейському Союзі

Категорія	ЄС, 2016 р., від всіх підприємств, %	ЄС, 2018 р., % від всіх підприємств, %
Мікропідприємства (від 1 до 9 найманих працівників)	90,2	93,2
Малі підприємства (від 0 до 19 найманих працівників)	5,0	3,5
Середні підприємства (від 20 до 49 найманих працівників)	3,1	2,1
Великі підприємства (від 50 до 249 найманих працівників)	1,5	1,0

Аналізуючи табл. 1, встановлено, що процентний розподіл підприємств у країнах ЄС-28 змінився. У процентному розподілі малих та середніх підприємств найбільша частка припадає на мікропідприємства. Порівнюючи 2016 р. з 2018 р. встановлено, що кількість мікропідприємств збільшилась на 3,2%, в зв'язку з цим кількість малих підприємств знизилася на 1,5%, кількість середніх підприємств знизилася на 1,0%, а великих підприємств – на 0,5%.

Згідно з дослідженням компанії Lursoft, кількість мікропідприємств у ЄС у 2019 р. зросла. Найбільш швидке зростання було зафіксовано в 2011 році - на 7511 нових підприємств більше, ніж у 2018 році [1, 6].

Отже, аналізуючи стан молодіжного підприємництва в Європейському Союзі встановлено, що погляди молоді на започаткування підприємництва є неоднозначними та розрізняються в залежності від рівня розвитку країни яку досліджують. Так, в країнах з розвиненою економікою та з низьким рівнем безробіття молоді люди надають перевагу отримувати статус працівників підприємств та не замислюються про відкриття власного бізнесу, а в країнах з високим рівнем безробіття серед молоді – навпаки. В таких країнах молоді люди

самі створюють робочі місця для інших верств населення своєї країни.

Література

1. Trusova N.V., Cherniavska T.A., Kyrylov Yu.Y., Hranovska V.H., Skrypnyk S.V., Borovik L. V. Investment Attractiveness of the Economy of the World Countries in the Polystructural Space of Foreign Direct Investments. *Journal of Advanced Research in Law and Economics*. 2020. v. 11, n. 2, p. 645 – 660, URL: <https://journals.aserspublishing.eu/jarle/article/view/5132>
2. Боровік Л.В., Танклевська Н.С., Олійник В.С. Теоретичні аспекти системного підходу щодо реалізації державної інвестиційної політики у сільському господарстві. *Збірник наукових праць «Стратегія економічного простору України»*. 2020. Вип. 46. с. 127 – 137. DOI: <https://doi.org/10.33111/sedu.2020.46.127.137>
3. Боровік Л.В., Танклевська Н.С. Концептуальні засади удосконалення інвестиційної політики розвитку сільського господарства. *Приазовський економічний вісник*. 2020. Вип.2 (19). с. 152 – 156. URL: http://pev.kpu.zp.ua/journals/2020/2_19_ukr/28.pdf
4. Боровік Л. В. Інновації–основний метод активізації інвестиційних процесів у сільському господарстві. *Міжнародний науково-практичний журнал "Фінансовий простір"*. 2020. Вип.1 (37). с. 8 – 15. DOI: [https://doi.org/10.18371/fp.1\(37\).2020.201541](https://doi.org/10.18371/fp.1(37).2020.201541)
5. Боровік Л. В. Методологічні аспекти побудови системи економічної безпеки формування інвестиційного потенціалу аграрного підприємства. *Міжнародний науково-практичний журнал "Фінансовий простір"*. 2020. Вип. 3 (39). с. 94 – 100. DOI: [https://doi.org/10.18371/fp.3\(39\).2020.215166](https://doi.org/10.18371/fp.3(39).2020.215166)
6. Боровік Л. В. Теоретичний базис формування інвестиційної політики розвитку сільського господарства України. *Науково – виробничий журнал Держава та регіони. Серія: Економіка та підприємництво*. 2018. Вип.1. с. 71 – 78.